

Catalan Abstracts

CONTRA *BENEFACTIVE AUGMENTATION*

Albert Branchadell

L'objectiu d'aquest treball és resoldre la paradoxa del benefactiu:

Paradoxa del benefactiu

(1) Els benefactius no són arguments

(2) Els benefactius es comporten com arguments

Per tal de resoldre la paradoxa, mostrem que (2) és essencialment correcte, de manera que (1) ha de ser erroni. Dues propostes referides a (1) són refusades, a saber les de Baker i Larson. Baker sosté que els benefactius sí que són arguments del verb, i Larson proposa una regla anomenada "Benefactive Augmentation" que els converteix en arguments. Contra aquests punts de vista, nosaltres afirmem que els benefactius no són arguments del verb, ni inherentment ni per derivació. En la nostra proposta, els benefactius són arguments de V', cosa que dóna compte del seu comportament com arguments. Aquesta proposta no té els problemes que afecten les altres dues, i rep un suport eficaç de diverses menes d'evidència.

LA NEGACIÓ EN CATALÀ. ALGUNES OBSERVACIONS RELATIVES A *NO PAS*

M. Teresa Espinal

En aquest treball es mira de contestar algunes preguntes que hom pot formular-se en l'estudi de les construccions negatives en català: (a) quants marcadors negatius cal distingir, (b) com cal descriure a la gramàtica nuclear d'aquesta llengua la diferència entre *no* i *no pas*, i (c) quina representació sintàctica s'hauria d'assignar a les estructures sintàctiques negatives.

Es proposa que, a part de *no*, hi ha dos marcadors negatius: *no pas 1*, que és un nucli negatiu, i *no pas 2*, que és un especificador negatiu. Es mostra que aquests dos marcadors compostos

comparteixen el mateix contingut lògic, que correspon al d'un operador que té un domini de quantificació sobre un conjunt d'entitats conceptuals, de les quals s'escull un subdomini com a element contrastat negatiu. A l'última secció es donen arguments a favor de la hipòtesi que l'estructura sintàctica de les oracions negatives en català apunta a un SNeg que té SConc com a complement. El ST s'interpreta com a complement de Conc.

UNA NOTA SOBRE ELS CLÍTICS EN CATALÀ

Anna Gavarró

L'objectiu d'aquest article és de suggerir una interpretació del sistema col·loquial dels clítics del dialecte barceloní (així com d'altres dialectes) mitjançant l'ús de la noció *objecte fonèticament buit*. L'anàlisi proposada es basa en les consideracions de Farrell (1990) sobre objectes buits en el portuguès del Brasil.

CONSTRUCCIONS ABSOLUTES EN ESPANYOL I ASPECTE

Ma. Lluïsa Hernanz

Aquest treball està dedicat a l'estudi del valor aspectual de les construccions absolutes en espanyol. El seu objectiu bàsic es centra en la correlació existent entre la interpretació perfectiva d'aquestes estructures i la seva capacitat per a legitimar un SN subjecte fonèticament realitzat. Partint de l'esmentada correlació, hom argumenta a favor de la idea que els participis passats, ensems amb els predicats que seleccionen un argument "eventiu", projecten un nus ASP(ecte) que forneix el context estructural adequat per a assignar cas al SN subjecte.

EL CARÀCTER QUASI-AFIXAL D'ALGUNS ELEMENTS VERBALS

Mireia Llinàs i Grau

Aquest treball explica el comportament sintàctic de les seqüències verbals de dos verbs (V1+V2) —i en particular les seqüències *haver* + participi, *va* + infinitiu, i verbs modals epistèmics + infinitiu— del català com a resultat de les característiques sintàctiques i morfològiques de V1. Aquestes característiques són les de tenir les especificacions següents dels trets dels afixos: [+sintàctic/-morfològic]. D'aquesta manera es prediu el seu comportament si seguim la teoria de la *incorporació* de Baker (1988) i les modificacions que en fa Roberts (1991) amb la seva proposta de l'*excorporació*. Els trets esmentats tenen com a conseqüència que els dos elements verbals sempre siguin adjacents en català juntament amb l'assumpció que els V1 de la seqüència seleccionen els V2 i que aquesta selecció implica subcategorització morfològica. Aquest tipus de subcategorització té com a conseqüència la creació d'un *slot* a l'estructura que demana la substitució en el curs de la derivació. Tres prediccions cabdals es deriven de la consideració de V1 com a afix: (a) que l'element V2 no pugui moure's un cop s'ha incorporat a menys que no hi hagi un element X^0 que el pugui substituir (un altre V); (b) que l'element seleccionador tampoc no pugui moure's (pel *Stray Affix Principle*), i (c) que la incorporació és obligatòria.

MORES O UNITATS DE L'ESQUELET? UNA QÜESTIÓ DE VARIACIÓ PARAMÈTRICA

Maria-Rosa Lloret

Una de les qüestions que més s'han discutit recentment en fonologia és si les representacions fonològiques han d'incloure com a primitius *mores* o unitats de l'esquelet. L'objectiu d'aquest treball és demostrar que aquests dos elements no són mútuament exclusius, ja que existeixen

processos fonològics que han de fer referència a ambdós per poder donar compte de tots els fets d'una llengua. De fet, aquesta dicotomia sorgí erròniament en confrontar la teoria moraica de Hayes (1989) amb la resta de teories de l'estructura sil·làbica. Ara bé, si tenim en compte que ni podem prescindir de l'esquelet ni la quantitat sil·làbica és fonològicament rellevant en totes les llengües, podem establir un nou ordre de primitius fonològics que no es presenti com a representació de teories prosòdiques alternatives sinó que posi de manifest la variació paramètrica que les llengües presenten entre llengües d'estructura moraica i llengües d'estructura sil·làbica.

L'ESPIRANTITZACIÓ EN LES LLENGÜES IBÈRIQUES I L'ESCAMPAMENT DE [CONTINU]

Joan Mascaró

Examinem l'espírantització de les obstruents sonores en les llengües de la Península Ibèrica, especialment pel que fa al català i al castellà. Les anàlisis fonològiques basades en l'escampament del tret [continu] s'enfronten amb problemes seriosos i es poden mantenir únicament a costa de la inadequació empírica o de la postulació d'interpretacions *ad hoc* dels principis o de regles addicionals. Proposem que aquestes inadequacions deriven del caràcter fonològic de les anàlisis i que un tractament fonètic dona resultats més satisfactoris.

SOBRE L'ESPECIFICACIÓ DE LES CORONALS

Blanca Palmada i Pep Serra

Ens ocupem de la relació entre les asimetries en les possibilitats en els processos d'assimilació en català central i el caràcter subespecificat de Coronal. Expliquem aquestes asimetries en el

comportament assimilatori de les consonants situant Lateral i Estrident sota Coronal. Assumim així que aquests trets depenen de Coronal i que això justifica la presència de l'articulador no-marcant a les representacions subjacents de les coronals lateral i estrident. Les possibilitats assimilatòries de les consonants centralitzades de l'alguerès ens porten a argumentar que Lateral i Estrident són trets doblement lligats. Considerem una anàlisi alternativa que es basa en Restriccions de Configuració i demostrem que aquesta anàlisi no pot explicar els processos de semivocalització que afecten alguns segments complexos en mallorquí i en occità. L'organització dels trets ens permet donar una explicació simple i unitària, així seguim l'estratègia habitual per aconseguir que l'enriquiment de les representacions derivi en una simplificació del component de les regles.

ELS IMPERFETS SÓN PRONOMINALS

Manuel Pérez Saldanya

Hom ha considerat sovint que l'imperfet és un temps relatiu i que el seu significat és el de "present de passat". Partint d'aquesta hipòtesi, en aquest treball es considera que: (i) el valor de l'imperfet ha de ser delimitat per mitjà de dos elements temporals diferents, per mitjà, concretament, d'un present situat sota l'abast d'un passat; i (ii) l'element passat es comporta de manera semblant als pronominals i està sotmès al principi B de la Teoria del Lligam. En la darrera part d'aquest treball es defensa la idea que cada un d'aquests elements temporals és el nucli d'una categoria funcional.

ELS PRONOMS POSSESSIUS EN CATALÀ I EL PRINCIPI "EVITEU EL PRONOM"

M. Carme Picallo

En els Sintagmes Determinants (SDs) en català poden aparèixer dos tipus d'elements pronominals: el pronom possessiu i el pronom fort. Aquests elements difereixen en distribució, comportament sintàctic i propietats denotatives. En aquest estudi es mostra que l'alternança possessiu/pronom fort en les construccions nominals es paral·lela a l'alternança *pro*/pronom fort en les estructures oracionals. Proposem que aquest paral·lisme és una conseqüència de l'aplicació del principi "Eviteu el pronom" en els SDs i els SCs.

Suggerim que "Eviteu el pronom" s'ha de concebre com un principi gramatical que imposa estratègies d'economia en el contingut lèxic de les categories pronominals, no en el seu contingut fonològic tal i com s'ha assumit fins ara.

SOBRE LES PROPIETATS FUNCIONALS DE CONC

Gemma Rigau

Aquest article tracta de les propietats Persona i Nombre en què s'analitza el nus Concordança de subjecte. S'hi sosté que Persona és el responsable de l'assignació de cas nominatiu, mentre que Nombre estableix relació entre el verb i el seu argument prominent, el 'subjecte'. En conseqüència, l'existència de concordança entre el verb i el subjecte no implica que l'argument hagi de rebre nominatiu necessàriament. Les dades que s'hi analitzen pertanyen a dos dialectes catalans: el Central i el Nordoccidental. A través d'aquestes dades es mostra que la concordança en nombre és autònoma en relació a la concordança en persona en el parlar nordoccidental, mentre que en el parlar Central l'absència d'especificació de persona comporta absència d'especificació de nombre.

GENERALITZACIÓ DE BURZIO, TEORIA DEL LLIGAM I SUBJECTES-I

Jaume Solà i Pujols

L'objectiu d'aquest article és explorar una proposta alternativa a la teoria estàndard GB sobre la natura de CONC i el subjecte de la frase. S'hi dóna compte del conjunt clàssic de propietats de les llengües de subjecte nul (subjecte nul, inversió de subjecte i absència d'efectes *that-t*), i també del moviment de verb en infinitius en les llengües de subjecte nul, que és més llarg que en les llengües sense subjecte nul. La teoria també deriva la Generalització de Burzio, reduint-la a un requeriment estructural que no fa referència directa a la teoria temàtica (és a dir, a la presència o absència del paper temàtic extern).

LA CATEGORIA DE LA CONJUNCIÓ EN GRAMÀTICA CATEGORIAL

M. Teresa Solias i Arís

En aquest treball es proposa un tipus categorial per a les conjuncions (*i*, *o*, etc.) dins del formalisme de la Gramàtica Categorial. En primer lloc s'exposen tres característiques fonamentals que qualsevol tractament de la conjunció ha de poder explicar. Després es contemplen les diferents aportacions que s'han fet dins aquest formalisme per a delinear una categoria de la conjunció que permeti donar compte dels fenòmens del llenguatge natural. Totes aquestes aportacions es comenten respecte de la seva adequació amb les tres característiques de la conjunció exposades al principi. Seguidament, es proposa una categoria per a les conjuncions que pot donar compte de les característiques esmentades. Aquesta categoria introdueix un nou operador *n*-tuple que resulta també molt útil per a l'anàlisi d'altres fenòmens del llenguatge natural.